

Uno Modin

Mysteriet vid galgträdet
bröderna Paine
på nya äventyr

 SAGA
EGMONT

A man with a mustache, wearing a light-colored cowboy hat and a light-colored shirt with a dark vest, is riding a brown horse. He is holding a revolver in his right hand. The background is a textured, dark brown color.

Uno Modin

Mysteriet vid galgträdet
bröderna Paine
på nya äventyr

 SAGA
EGMONT

Uno Modin

Mysteriet vid galgträdet
Bröderna Paine på nya äventyr

SAGA Egmont

Mysteriet vid galgträdet : bröderna Paine på nya äventyr

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1971, 2019 Uno Modin och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726342246

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Galgträdet

Vägen bar uppför och hästarna fick ta i ordentligt innan de nådde krönet på åsen. Sedan gick det lättare. Alan som gått bakom vagnen uppför stigningen hoppade åter upp på den. Frank skötte tömmarna och fast han vägde åtskilligt över hundra kilo var det ingen som ens tänkt sig möjligheten att han skulle stiga av. Det gick lätt nerför dalslätten. Frank snärtade med piskan:

— Håhå! Sätt fart era lata åsnor!

Våren hade brutit in på allvar över prärien. Ännu i går hade en försenad snöstorm svept ner ifrån bergen, i dag fanns inte en gnutta snö att se mer än på topparna av La Plata Mountains, och den låg där jämt. Solen gassade, himlen var blå, lärkorna drillade och jorden jäste av växtkraft. Över bottnen av dalen låg ett lätt värmedis och skymde sikten. Buskar och stenblock stod insvepta och den gamla slingrande och håliga diligensvägen syntes bara styckvis. Men de här två tycktes inte ha någon brådska. De körde ingen diligens, bara en fora proviant som de hämtat i Middle City och de var nu på väg ut till kofösargänget.

Men ändå — Alan Perry kliade sig i sin svettiga nacke. Han hade litet svårt att placera benen i det trånga sittrummet och vände och vred sig. Han kisade mot solen.

— Jösses då! Vi har inte hunnit lång bit idag. Där står det gamla galgträdet.

Frank Cohen såg förvånat på sin unge kamrat. Ingen kunde se så förvånad ut som Frank. Han hissade upp de tjocka ögonbrynen ända till hårfästet. Ögonen var blå, änglalika och häpna som ett nyfött barns och han utbrast:

- Det gör det inte alls.
- Vad är det där då? sa Alan och pekade.
- Det där — en ek.
- Det är galgeken ja.

Om nu ett galgträd ska se ut på ett särskilt sätt så gjorde den här eken det. Ensam på en liten kulle höjde den sig över den omgivande växtligheten, dystert monumental med sin tunga krona och ett par spretande grova grenar längre ner på den krokiga stammen. Frank sa oförstående:

- Jag förstår inte alls vad du talar om, Alan.
- Det var ju där guldrånaren hängdes. Du har själv berättat om det, tjugo gånger minst.

Ynglingens röst lät en aning irriterad. Frank Cohen var en förträfflig kock — även om de recept han behärskade inte var så särdeles många — men ibland kopplade det litet väl långsamt under den grå hårmanen. Men nu fattade han äntligen, nu lyste han upp:

— Åh, herregud! Det minns jag väl. Varför sa du inte det med en gång? Nej, så långt har vi inte hunnit. Inte på långa vägar. Tids nog kommer vi hem till gubbarna och allt eländet. Nej, gosse, det är inte den eken. Nej då.

— Det har jag hört, sa Alan misstroget. Senast för en vecka sen då vi red förbi här.

- Vem sa det?
- Nick, sa det. Brorsan.

Frank sträckte på sig, slog en klatsch med piskan och det small som ett pistolskott. Han satt där med näsan hissad i vädret och såg plötsligt överlägsen ut.

— Hå hå! Det hände för minst tio år sen! Då var Nick en spoling som rände kring i kortbyxor — och du själv låg i blöjorna på den tiden.

- För tio år sen var jag sex.

Frank klatschade en gång till.

Spelar ingen roll. Jag var själv med. Jag vet att det *inte* var det här trädet. Skulle inte *jag* veta det? Jag stod i Fifty-Freds kök och rörde till en omelett när nån skrek ...

— Jag vet.

— Nån kom in på saloonen och skrek ...

— Du har berättat det minst tjugo gånger ...

Alan hade förtvivlan i rösten, men mannen bredvid honom hade inget öra för sådana nyanser. Plötsligt hade han kommit i gång och Alan visste att han inte gick att hejda. En vild tjur eller en skenande häst gick att stoppa, men när Frank Cohen fått detta förklarade uttryck skulle han gladeligen berätta sin historia för tjugoförsta gången.

— Jag stod där med stekspaden i näven och jag minns att jag just skulle vända omeletten — det var mr Jones, bankdirektören, som beställt den och han skulle alltid ha ett par extra ägg ...

Solen lyste, fåglarna förde ett oherrans liv, ett par fjärilar fladdrade över grönskan, vagnen skakade, de svettblänkande hästarna stretade och drog. Och Frank berättade hur han stått med stekspaden i Fifty-Freds kök. Han hade inte ens varit ordinarie kock, bara hamnat på saloonen och rumlat mer än vanligt. Eftersom han inte kunde betala för sig fick han rycka in i köket efter en kock som stuckit i väg till guldfälten. Just när han skulle vända bankdirektörens omelett hade man skrikit att någon höll på att plundra en guldtransport norr om staden. Frank Cohen hade slängt allt han hade för händer och rusat ut. Först när han skulle hoppa i sadeln hade han märkt att han fortfarande bar ett randigt köksförkläde utanpå patronbältet och de båda sexskjutarna. Han hade rivit det av sig och just då hade »Gnagarn» Jackson som var sheriff i Middle City det året ridit förbi. Sheriffen hade huggit tag i förklädet och höjt det som en fladdrande fana när han galopperat bort i spetsen för uppådet. Just vid den där

detaljen med köksförklädet uppehöll sig Frank särskilt noga. Åhörarna hade uppskattat det som ett inslag av humor i det blodiga förloppet.

Guldtransporten hade kommit från Cripple Creek, och eftersom det hade varit två rånförsök tidigare just i den trakten hade sheriffen haft god tid på sig att förbereda uttryckningen. Alla män som befann sig i staden och hade lust — och det hade de flesta — var beredda att kasta sig på hästarna och jaga i väg. En cowboy som råkat bevittna upptakten till rånet hade kommit ridande med andan i halsen. I en sådan situation hade det inte varit tid att tänka på omeletter.

Rånarna hade varit tre hårda karlar, för det hade funnits två välbeväpnade vakter med transporten när rånarna gav sig på den. Kusken hade dött där han satt med tömmarna i hand. Hästarna hade skenat och det hade velat sig så illa att den ena av vakterna ramlat av vagnen när han försökte komma i skjutläge. Sedan vagnen vält mot en sten fanns det bara en man kvar i den. Han hade gjort sitt bästa men kunde inte täcka terrängen runt om. Banditerna hade skjutit honom och huggit guldet innan den avkastade hunnit fram. Men just när de skulle sticka hade han med ett skott sårat en av dem. I samma ögonblick hade uppbådet från staden dykt upp, jagat de återstående på flykten och förföljt dem men utan att få tag på dem. Den tredje hade de belägrat där han låg vid den kullvälta vagnen och vilt skjutit omkring sig. Han hade varit en fin skytt och det hade tagit lång tid innan han hade gett sig. Han hade hunnit såra tre karlar i uppbådet innan dess, en hade varit sheriffen själv. Det var för att han var ur spel som »Gnagarn» Jackson inte kunde hindra de andra att hissa upp den sårade banditen i närmaste träd. Alltsammans tog inte många minuter.

Här gjorde alltid Frank en paus i berättelsen och såg djupt allvarligt framför sig. Det var som om han ännu stod mitt uppe i det dramatiska skeendet. Han hade yviga grå mustascher — de stod mitt emot varann under den stora kullriga näsan som två kaniner vid en sten.

— Jag var inte med om det, sa han indignerat. Jag hade ingenting med det att göra. Jag höll med Jackson. Lagen har jag alltid hållit styvt på.

Alan sneglade på honom. Frank var en hygglig karl, fast han var en smula enkelspårig.

— Och sen? sa han — fast han visste svaret.

— Sen? Ja sen — guldbolaget blev femtio tusen dollar fattigare, men eftersom de just inte var fattiga förut ...

— Trettio tusen dollar sa du sist, rättade Alan.

Det blev tyst några ögonblick medan Frank satte ny fart på hästarna. Men som om han hade haft svårt att tiga när han kommit i gång lade han till:

— Sen ... Den där typen som fastna i snaran ... Jag minns inte vem det var av dem. De tre hette Smith, Hubb och Visson — namnen var lätta att komma ihåg — bara tänka på bolaget som gör de fina skjutjärnen: »Smith och Wesson». De två som kom undan försökte sig inte på fler rån. Inte i närheten av Middle City i varje fall.

De passerade en liten bäck som skurit av vägen här under vårfloden. Den innehöll inte mycket vatten nu, men det var stenigt och håligt och vagnen skakade och slängde. Frank pekade med piskan.

— Där var det! sa han.

Terrängen i dalbotten gick i vågor — öppna områden avlöstes av mer kuperad mark. Stenblock låg utspridda. Denna natur tycktes tillkommen en måndagmorgon när skaparen inte varit på sitt bästa humör. I detta virrvarr hade diligensvägen följt minsta motståndets lag och

slingrat sig fram bäst det gick. Alan lutade sig framåt för att se bättre.

— Menar du att det där trädet ...?

— Jo, just det där.

Eken verkade förkrympt. Den stod på en öppen plats mellan bäcken och buskaget, och på marken fanns nu bara gult fjolårsgräs. Det var inte mycket till träd att hänga upp några vilda sällar i. En vanlig ek bara, som vem som helst skulle rida förbi om han inte visste ...

Frank sträckte över tömmarna till Alan och tog fram sin pipa för att stoppa den.

— Jo du, gosse, nu är här lugnt, sa han. Men för tio år sen — då var här ett himla liv ...

Han log faderligt och han var ännu i färd med att stoppa pipan då något visslade förbi. I samma ögonblick hördes en smäll som om någon slagit i plåt bakom dem. Då Alan kvickt vände sig om såg han att oljefatet som Frank placerat högst uppe på lasset hade ett hål i sidan och att en strid stråle sprutade ut ur det.

I samma sekund nådde dem knallen av skottet.

Överraskningen

Alan hörde stegen och tittade försiktigt fram över randen av stenblocket. Rädd för att göra en enda oförsiktig rörelse vred han huvudet sakta, tum för tum, och granskade terrängen. Han såg ingenting, bara buskar och sten och gräs och hjulspår på den gamla vägen som gick över den öppna platsen vid galgeken och sedan slingrade vidare. Då han vände huvudet helt såg han Frank sitta ihopkrupen vid sidan av lasset. Hatten hade åkt av honom i brådskan, men pipan höll han fortfarande otänd mellan läpparna. Alan såg hur svettig han var och hur ögonen flackade.

Allting hade gått mycket fort. Kulan hade visslat förbi och ett skott hade smällt. Sedan flera skott i rask följd. Frank hade gett till ett rytande, ryckt åt sig tömmarna, svängt in hästarna i skuggan av buskaget och kastat sig ner från kuskbocken. Nu satt han där och skalv och tittade ängsligt åt sidorna, som om han väntat att ett uppbåd med sheriffen i spetsen skulle rycka till undsättning, precis som för tio år sedan. Det var bara rånarna som fattades — ännu.

Alan hade hoppat fram till ett stenblock för att ta skydd. De var beskjutna, det var ingen tvekan om den saken. Alan stod där och önskade hett att han hade haft en revolver med sig och inte behövt känna sig som ett försvarslöst offerlamm.

Vad var det hans far brukade säga:

»Har man ett skjutjärn på sig får man lätt ett skjutjärn riktat mot sig.» Eller: »Den där revolvren är det så många som beundrar — jag tror inte du är gammal nog att klara dig mot dem alla.»